

Brigitte HERREMANS Medewerker Midden-Oosten bij Broederlijk Delen en Pax Christi Vlaanderen

Bij het verschijnen van dit artikel is Brigitte HERREMANS wellicht moeder van twee. Bij het schrijven is de hoogzwangere Midden-Oosten-experte nog volop aan het afkicken van haar werk en passie. De internationale vredesconferentie over Syrië, die hopelijk snel in Genève kan plaatsvinden, moet ze missen.

‘Kiem van empathie met lijdende mens zit voor mij in Holocaust’

Lieve WOUTERS

Ruim tien jaar werkt de Lokerse Brigitte HERREMANS (34) intussen als Midden-Oostenkenner bij Broederlijk Delen en Pax Christi Vlaanderen. Aanvankelijk lag de klemtoon op het Israëliisch-Palestijnse conflict, maar sinds 2010 volgt ze ook de situatie in landen van de Arabische Lente en in het bijzonder Syrië op de voet. Tegenover radicalisme plaatst ze nuchterheid, tegenover speculatie onderzoek en feiten. Om vrede en rechtvaardigheid te bevorderen.

–Zit het reizen je in het bloed?

Vader nam mij en mijn zus inderdaad geregeld mee naar het buitenland. Hij had tot in 1961 in Congo gewoond. Zijn moeder was een Schotse die in de Tweede Wereldoorlog mijn grootvader had leren kennen. De verhalen over de Holocaust maakten diepe indruk op me en ik was erg begaan met het Joodse volk. Op mijn veertiende nam vader me mee naar Israël, op bezoek bij zijn beste vriend.

–Werd die reis een ontzuivering?

Door naar Israël te gaan, leerde ik alleszins een andere kant van het volk kennen. Maar het leed van de Palestijnen heft dat van de Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog niet op. In de Holocaust zit voor mij nog altijd de kiem van empathie met mensen die ongelooflijk lijden. Zo leidde mijn studie Oosterse Talen en Culturen onvermijdelijk tot vredeswerk, omdat je geconfronteerd wordt met onrecht vroeger en vandaag.

–Je zag het conflict in Syrië ontsproten van democratisch protest tot bloedige oorlog. Kan de diplomatie nog lukken?

Je moet daar hoe dan ook op blijven inzetten. Ik ken heel wat activisten die intussen bereid zijn om water bij de wijn te doen en onderhandelingen met het regime niet langer uit te sluiten. Het is duidelijk dat president Bashir al-Assad een levenslijn krijgt vanuit Rusland en Iran en dat hij nog sterk staat op het terrein. Velen die aanvankelijk – vreedzaam – opriepen tot veranderingen, betreuren intussen dat hun initiatief uitliep op de totale vernieling van hun land. Niemand had gedacht dat het regime zou kiezen voor bijvoorbeeld Scud-raketten op Aleppo of bombardementen op bakkerijen. De tijd

„Er zal altijd wel ergens oorlog zijn”, stelt een nuchtere Brigitte Herremans. © Kristof Ghyselinck

terugdraaien, kan echter niet. Het regime moet overtuigd worden om naar de onderhandelingstafel te komen. En al staan de Verenigde Staten er weigerachtig tegenover, ook een *bad guy* als Iran moet dan meedoen.

„Onpartijdigheid streef ik niet na, wel probeer ik oog te hebben voor alle kanten in een conflict, vertrekkend van de feiten”

–Moet het regime met wapenleveringen aan de oppositie onder druk worden gezet?

Daar zijn we als vredesorganisatie zeker geen voorstander van. Wat zal er met die wapens gebeuren? Waar komen ze terecht na de oorlog? Tegelijk moeten we ons niet blindstaren op de kwestie. De regio barst nu al van de wapens. De vreedzame demonstranten, die er nog altijd zijn en die

zich dagelijks inspannen om voor de getroffen bevolking het leed te verzachten, voelen zich door niemand gesteund. Hún stem willen wij luider doen klinken.

–Deelt u de bekommernis om het lot van de christenen?

Het regime speelt deze oorlog etnisch en religieus uit en daar kunnen we maar beter niet teveel aan meedoen. De christenen zijn er zelf ook voor beducht om hierover te praten en voelen zich allereerst Syriër, net als andere landgenoten. Maar uiteraard zijn we als christelijke organisatie verontrust over de situatie van de christen in het Midden-Oosten.

–Is het moeilijk om als vredewerker onpartijdig te blijven?

Onpartijdigheid streef ik niet na, wel probeer ik altijd oog te hebben voor alle kanten in een conflict. Bij veel gesprekspartners die begaan zijn met Syrië en het Israëliisch-Palestijnse conflict, zie ik ideologische verblindings. Daar houd ik me ver van, door me sterk aan de feiten te houden. In het conflict in Israël-Palestina is dat iets

makkelijker, omdat het goed gedocumenteerd is. In Syrië is het momenteel heel moeilijk om informatie te verzamelen. Een gerucht dat islamistische rebellen christenen belastingen zouden opleggen, konden we alleszins ontkrachten. Als dergelijke informatie waar was geweest, hadden we ons standpunt over Syrië zeker bijgesteld.

–Vindt u uw werk soms ontmoedigend?

Ik ben daar nuchter in: er zal altijd wel ergens oorlog zijn. Mijn doel is om op te komen voor de slachtoffers en bij de internationale gemeenschap aan te dringen op hun bescherming. Daar stel ik veel eigenbelang en hypocrisie vast. Mijn rol is dan om meer feitenkennis bij te brengen.

Ik protesteer ook tegen de algemene ontgoocheling over de zogenaamde Arabische Lente. Hadden we nu echt gedacht dat die landen plotseling westerse democratieën zouden worden?

De brochure *Vrede in Syrië, een onmogelijke opdracht?* biedt een heldere kijk op het conflict in Syrië. Bestellen via vredeswinkel@paxchristi.be tegen 2 euro, code 7058.